

bet, synes det mig nært, at han ogsaa maa erkjende, at til en kraftig Organisation af Politiet hører det nødvendigtvis at adskille Politiet fra de sædvanlige Dommerembeder; altsaa, det ærede Medlems Erkjendelse i den Henseende maa føre til Erkjendelse af, at den Forandring foregaaer med Hensyn til Underretterne, som jeg anseer nødvendig for, at Rævnings-Institutionen kan virke med Held. Det er ret heldigt, at disse Forudsætninger synes med nogenlunde Lethed at kunne tilveiebringes i den Deel af Landet, som den ærede Forslagsstiller med mig mener, at Rævnings-Institutionen først skulde indføres i, nemlig Hovedstaden. Det er heldigt, at vi kunne vente i indværende Session en Lov om Politiets Omorganisation i Kjøbenhavn, og jeg troer, at Landsoverretten og Criminal- og Politiretten uden stor Vanskelighed kunde gives saadanne Forandringer, at man kan sige, at Grundlovens § 76 er kommen saa nogenlunde til sin Ret. Dette vil være et hyderligere Motiv til at Rævningsinstitutionen først bliver indført her, og at man udsætter Gjennemførelsen i den øvrige Deel af Landet. — Jeg skal ikke videre gaae ind paa de Vanskeligheder, som vor Straffelovgivnings nuværende Tilstand forekommer mig at føre med sig, og tvende ærede Talere, navnlig den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt Ste Valgfreds (C. Kimestad), have efter mig optaget denne Materie. Jeg kan ikke erkjende, at den ærede Forslagsstiller har mødt den Deel af mine Bemærkninger med tilstrækkelige Argumenter. Han har sagt, at i England er Lovgivningen heller ikke paa nogen Maade, som den kunde ønskes at være (H. Hage: var!); jeg antog, at han meente, som jeg nu ogsaa hører ham bekræfte, at den ikke var det; thi nu kan man kalde den barbarisk; der har ganske vist været en Tid, og den ligger ikke fjern, hvor den engelske Criminallov kunde kaldes barbarisk. Men den ærede Forslagsstiller maa ikke overse, at Forholdet er forskjelligt. I England er Rævningsretten en gammel Institution; der gik Stryken og Criminallovgivningen Haand i Haand og Folkets Bevidsthed maatte antages at følge med dem begge. Vi derimod hyde Folket en ny Institution og en gammel Lovgivning, der ikke staaer i Samklang med Folkets Bevidsthed.

Jeg kan ikke finde, at jeg har overvurderet Betydningen heraf med Hensyn til Rævningsinstitutionens Indførelse; jeg maa derfor vedblive vende ansee det for i høieste Maade ønskeligt, at man samtidig med Institutionen giver os en saadan Criminallov, som er nødvendig, og jeg troer, at jeg i denne Henseende er i Overeensstemmelse med saagodt som alle de ærede Rigsdagsmænd, der have talt i denne Sag.

Hvad selve Lovudkastet angaaer, skal jeg ikke gaae vidt ind derpaa. Jeg skal kun med Hensyn til det Punkt, der for mig er et meget væsentligt, nemlig Rævningsdommernes Antal, gjøre en lille Bemærkning. Den ærede Forslagsstiller indvendte imod mig igaar, at i England vare Krebsene for de enkelte Stordommere, der svare til Lovudkastets Rævningsdommere, saa store, at det ikke kunde findes rimeligt at indrette Krebsene hos os saa store, og deri har han Ret, da en Stordommers Krebs indbefatter omtrent 2 Mill. Indb. Noget Saadant har jeg heller ikke meent, fordi vi saa kun vilde faae $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Rævningsdommer, hvormed vi ikke kunde være tjente. Men der er et stort Spring fra 1 til 10 Rævningsdommere. Jeg mener, at Halvparten af de ti i ethvert Fald var nok, og at man i Begyndelsen endog kunde hjælpe sig med mindre. Lad os endelig hellere faae saa Mænd af første Rang til denne Gjerning end mange, der ikke ere Opgaven fuldførelse værdige. Jeg anseer Rævningsdommerens personlige Overlegenhed for overordentlig vigtig; ja, den er efter min Mening saa vigtig, at jeg ikke kunde ønske at see Institutionen indført her, naar jeg ikke havde Visshed i dette Punkt. Er der Jamlen og Bakken hos Rævningsdommeren, der skal lede den hele Forhandling, er han ikke Parterne, Vidnerne og Advokaterne overlegen, saaledes at Alle see op til ham og føle, at han med Føie er den Ledende, er han ikke forsynet med et saa roligt Sind, en saa skarp Tanke og et saa klart Foredrag, at han med Sikkerhed kan gjøre Rævningerne opmærksomme paa Alt, hvad der i Sagen fortjener deres Opmærksomhed, kan lede Rævningerne til en sand og rigtig Overveelse af det hele Forhold, saa er det i høieste Grad uheldigt. Med al mulig Agtelse for den menige Mand her i Landet — og jeg har megen Tillid til den sunde Sands og til